

Нагазилъ мечокътъ въ водата, приближилъ се до воденичното колело и го хваналъ. Но колелото го завъртѣло така силно, че го блъснало чакъ въ отсрещния зидъ. Искри изхвъркнали изъ очитѣ на мечока, притъмнѣло му и падналъ въ студената вода.

Засмѣлъ се воденичарътъ, хваналъ го за краката, измъкналъ го на брѣга и го оставилъ да се свѣсти.

Дошълъ на себе си мечокътъ и станалъ.

— Е, какво реши, ще ставашъ ли воденичаръ? — попиталъ го воденичарътъ.

— Нито воденица ти искамъ, нито колело ще ти спирамъ вече. Спирай си го самъ, — казалъ мечокътъ и си отишълъ въ гората.

Т. Харманджиевъ

ЗИМЕ ПРЕЗЪ ГОРАТА

Гората рони снѣженъ пухъ.
Въздиша ли, или се кара?
Като че нѣкой въ мрака глухъ
Кожуха снѣженъ ѝ разпаря...

Вози ни лекичка шейна,
Що чудо носимъ отъ пазаря!
Еднажъ да стигнемъ у дома! —
На всички нося скъпи дари:

На мама кърпа и игла,
На кака гривна отъ златаря,
На дѣдо пръстена лула,
А на братчето си букваря...

Гората пакъ засвири — на
Ще плъзне дивечъ. Сивчо, карай!
Стъмни, а нашата шейна
Въ снѣга едвамъ си пѣтъ отваря.

А. Калояновъ